

gyar Drámapedagógiai Társasághoz, az egyesület eddigi tevékenységéhez illően országos, de minimum regionális méretű rendezvényekben gondolkodni... Lehet *óvodai szekcióról* beszélni, ami persze nem azal jön létre, ha kimondjuk a létrehozását, hanem azzal, ha rendszeresen vannak „szakirányú” programok, és egyszer csak azt vesszük észre, hogy a sok közös élmény (vagy éppen gond, probléma) összeköt bennünket – szekció vagyunk, önállóan is működőképes rész valami nagy egészen belül. Volt szerencsénk már óvodásokkal tartott remek bemutatókhoz, de mindenesetre az, ahogyan a gyerekek a saját tereikben, a saját csoportvezetőikkel dolgoznak, mintha sokkal erősebb képet hozna-adna, mint amit eddigiekben – például a hazai drámás rendezvények bejáratott, amúgy kitűnő helyszínén, a Marczibányin – láthattunk.

Kaposi László

Kőkút utca

Kunné Darók Anikó

A játék feladata: Az együttműködés fontosságának felismerése, az egymásrautaltság felfedezése. Kiterjedt kapcsolatok, barátságok adta pozitív lehetőségek megélése.

Fókusz: Miért fontosak emberi kapcsolataink?

A játék kerettörténetét Döbrentey Ildikó *A kút* című meséje adja. A játékban négy felnőtt vett részt (a játékvezető mellett három pedagógus az egyes kiscsoportokban).

Korosztály: 5-7 évesekkel, vagy vegyes csoporttal is játszható, 15-18 fővel

Eszközök: „mese-textil”, szerepkártyák, ragasztós TESA papírcsíkok, puzzle, memóriajáték könyv, dobókocka, kis tűzoltópalack, szerszámos táska, felfújható csónak, de elég a doboza is (ezek lehetnek valós tárgyak, de lehetnek képek a tárgyról), négy újságrészlet beszédes fotókkal

Megjegyzés az eszközökhöz: a szerszámos táska, kis tűzoltópalack, a csónak doboza, lehetőleg üres legyen. A szerepkártyákat még a játék előtt érdemes feltűzni a gyerekekre, így biztosan jut minden csoportba apának, anyának való játékos. Hasznosnak bizonyult, hogy a családok lakásának alapterületét, az első bejáratot már előre felragasztottuk a szőnyegekre.

Térkitöltő játék

Játéktér bejárása, gátlások oldása. Térben sétálunk, egyre egyik kezünket tesszük csípőre, kettőre a másikat is, háromra egyik karunk már nyújtva, négyre mindkettő. Közben úgy jártunk a térben, hogy ne érjünk egymáshoz, a karunk pedig nyújtva maradjon.

Mesehelyszín megközelítése csapatépítő játékkal

Ne szakadjon el a „lánc”! Az akadályokon áthaladva közelítünk a Kőkút utcához. Az akadály lehet óvodai szék, vagy bármilyen fel-át-lelépésre alkalmas tárgy.

A gyakorlat közben a gyerekek két beépített szereplővel találkoztak. Először egy vak ember tapogatózott és a csoport segítségével haladt át a fel- és lelépés szakaszon.

Jótett helyében jót kaptunk: útbaigazított, közölte, hogy ő is épp a Kőkút utca felé lakik, a zsákutcában.

Majd a hétfolyású jeges patakot (hét kék selyemsálat) kellett átlépniük, ahol egy szomorú, magányos öregasszony segíti őket hálából azért, mert meghallgatták bűját-bajját. Az öregasszony a Kőkút utca elején lakik.

Mese első felének megismerése

Ehhez egy stilizált falut ábrázoló textilt használtunk. (Itt eszköz nem szükséges.) Történetünkben az állatok egyetlen találkozási helye a falu közepén álló kút, azonban mindenkihez bevezették a vizet. Így történt ez a Kőkút utcában is, ahol emberek laknak.

Szerepfelvétel kártyákkal, családalapító játékkal

Három családot alakítottunk (Lángék, Csónakosék, Kalapácsék).

Megjelöltük a falu közepét egy elzárt „kúttal”. Embercsaládokként költözünk a Kőkút utcába. Minden családhoz jutott egy nagyszülő, aki felnőtt játékos. Státuszukat a szülők szerepében lévők agilitása határozta meg. Kimaradt egy felnőtt, esetünkben a játékvezető, aki a hírvivő szerepét vette fel. Ő narrál, levelet kézbesít, majd befejezi a mesét és a játékot.

Az utca lakói eltávolodnak egymástól

Találkozások térben: élénk köszöntés, csak biccentés, majd elmegyünk egymás mellett.

A családok összekapaszkodva kerülgetik egymást.

Építkezés

Házak kialakítása papírcsíkokkal. (Itt gyorsabb a játék, ha a családok alapterülete már előre fel van ragasztva.) Család közös életterének berendezése további csíkokkal. Az első ajtóra lakat kerül. Fontos a postaláda és a falu közepe felé néző ablakok. Ezt követi a szerepek kiosztása (apa, anya, gyerekek, nagyszülő).

Narráció

„Sok idő telt el a víz bevezetése óta. Mindenki a hátsó bejáratot használja, a szomszédok felőli ajtókat (papírcsíkkal) lelakatolják. A szomszédok sosem találkoznak, nem beszélnek egymással, már azt sem tudják, hogy hívják pontosan az utcabelieket.”

Élet a házban

Minden családnak lett egy fontos tárgya (tűzoltópalack, szerszámos táska, felfújható csónak). Lett kedvenc tevékenysége, ezt valóban teszik is (puzzle, könyvnézegetés, dobókockázás). Lett kedvenc ételük, amit azért szeretnek, mert ők ezt olyan ízűre készítik... Lett kedvenc háziállatuk (erről csak beszélnek). Érdekes a játékban, hogy a gyerekek teljesen jól érezték magukat a körbehatárolt térben. Valóban kellemes otthonhangulat alakult ki, ahonnan valóban nem hiányoztak a szomszédok.

3. kép: Drámajáték az óvoda mindennapjaiban. Módszertani rendezvény, Jászberény Város Óvodai Intézménye, Zengő Óvoda, 2011. április 27. *Kaposi László felvétele*

Újsághír

Minden család kapott egy újságot, amiben sajnálatos eseményekről olvashattak, láthattak képeket. Mind a négy család más-más hírről „olvasott”, olyanról, ami, ha vele történne, nem tudna ellene védekezni, mert nincs hozzá eszköze. Tűzvész, árvíz, háztető beomlása. Megbeszélték a híreket, majd lefeküdtek.

Álomban

Hírvivő narrál: „Álmában mindenki belegondol, hogy mi lenne, ha velük történne az újságban látott sajnálatos eset. Forgolódnak, nyöszörögnek. Először Láng nagypapa ébred fel és keltegeti családját...”

Fotó

A játékvezető kommentálta a játékot, „STOP!”-ra elkészült a sajnálatos esemény legsűrűbb pillanata.

Sorban minden családban ez történt. Ezt követően minden család különös álmot nélkül aludt tovább.

Ötletek latolgatása

Reggeli ébredés után megbeszélték családonként az álmokat. Találkozni kellene? Hol? A kútnál? Kipróbálhatjuk, de mindig elkerülnek egymást. Meg kellene beszélni? De nem is köszönnek egymásnak, nem-hogy beszélgessenek...

A játék egyik legkedvesebb pillanata volt, amikor a családok kikukucskáltak egymás hegyén-hátán (a földre ragasztott ablakok között), és örömmel fedezték fel a szomszédokat. Következő nagy felismerés, a szomszédban lévő tárgy, ami az újsághír óta nekik vált fontossá. Nem kellett sok idő ahhoz, hogy fel-szakítsák a leragasztott (lakatolt!) első bejáratot, és összekapaszkodva, mint a játék elején, kikerüljenek az utcára.

Az utca „vissza-barátkozása”

Először elmennek egymás mellett, majd biccentenek... és eljutottunk a bemutatkozásig. Ezt a térkitöltő sétát a hírvivő narrációval tette „ismerkedő” játékká.

Megkezdett mondat

Családok rövid beszámolója: „*Azt írta az újság...*”

Probléma megoldása

Ahogy az várható volt, minden családból előtört az együttműködés: a segítő eszköz felajánlása. „*Milyen jó, hogy találoztunk! – Máskor is kellene! – Gyertek hozzánk!*” Betódultunk a kezdeményező családhoz, de szűknek bizonyult a hely.

Térszervezés: a legjobb ötletet megvalósítottuk

Eljutottunk addig, hogy egy közösségi színteret alakítottak ki a falu elzárt kútja köré. Kimaradt „építő-anyagaikat” (papírcsík) használták.

Első gondolatuk az volt, hogy dolguk végeztével újraindították a kutat, és koccintottak. Majd hazamentek és a sikeres napról beszélgettek, ki-ki élte életét – szabadon improvizáltak.

Első találkozás a közös építményben

Levelet kaptak postaládáikba, amelyben egy szimbólum segítségével jönnek rá, hogy valamiféle felolvasás, vagy mesélés lesz.

A felolvasóesten az indító mesénket fejeztük be.

A történetben minden falulakóval történik valami – akár örömteli, akár szomorú, azt szerette volna megosztani a falulakókkal. Hogy ez megtörténjen, mesénkben kijártak a kiszáradt kúthoz.

Záró megbeszélés

„Vajon mi – a beszélgetésen kívül – mit fogunk itt csinálni együtt?”

Gondoltuk, ha nincs ötlet, célozhatunk a kedvenc családi játékokra, ételekre, háziállatokra.

Játékunkban nem kellett ötlettel előállnunk. Dőlt a gyerekekből a jobbnál jobb találkozások témája: főzük meg a kedvenc ételeinket, születésnapok, kisállatok bemutatása, kedvenc játékok játszása, közös kártya-szervezése.

Arra a kérdésünkre, hogy kiket hívjunk még el, rögtön megkaptuk válaszként, hogy a vak és a magányos szomszédot.

Amikor a meghívók kézbesítéséről esett szó, az egyik játékos azzal állt elő, hogy elég lenne egy is, és azt mindenki továbbadná. Még az is megfogalmazódott bennük, hogy a magányos öregasszonynak el kell mondani, hogy a vak embernek *adja át* az üzenetet, mert az nem tudja elolvasni.

Kilépés szerepből

Szerepkártyák levétele.

Tánc

Miután a gyerekek a sok ötlettől motiválva nem tudták otthagyni a játékot, ezért egy közös táncot talál-tunk ki, amivel kiveztük őket, és elmondtuk, hogy ez a falu első közös tánca lesz.

A játék – egy másik napon – magában hordozza a lehetőséget a továbbjátszásra, a kapcsolatépítés lehető-ségeinek megélésére. Valóban lejátszható lenne egy találkozás, ahol családi fotókat mutatnának egymás-nak életükből, állóképekben. Itt a közös vacsora lehetősége, vagy a családi játékok eljátszása.

Fontos lehet például az életmentő eszközök közös térbe helyezése, mert sosem lehet tudni, kinek mire lesz szüksége. Innen már egyszerű szerepjátékról beszélhetünk, aminek azonban bőven van helye az óvo-dai gyakorlatban.